

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **R. P.**
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Mgr. Pavlem Sorokáčem, MBA
sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem nám. Sv. Čecha 8, 702 00 Ostrava-Přívoz

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19.2.2016 č.j. 19012-2/2016-570000-42, ve věci námitky proti exekučnímu příkazu

takto:

- I. Rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 19.2.2016 č.j. 19012-2/2016-570000-42 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, k rukám JUDr. Ing. Mgr. Pavla Sorokáče, MBA, advokáta se sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta žalobcová námitka proti exekučnímu příkazu ze dne 17.12.2015 č.j. 136433/2015-570000-42 k vymození platební povinnosti v celkové výši 208 080 Kč, uložené žalobci 8 rozhodnutími České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“).
2. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného o tom, že s ohledem na § 162 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“) není žalovaný oprávněn zkoumat vykonatelnost exekučních titulů, podle žalobce naopak je žalovaný povinen zkoumat, zda jsou splněny zákonné podmínky pro zahájení daňové exekuce. Žalobce poukázal na § 181 odst. 2 písm. a) DŘ.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zopakoval argumentaci z napadeného rozhodnutí.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalovanému bylo předáno k vymáhání 8 rozhodnutí ČIŽP s doložkami právní moci, na základě nichž měl žalobce zaplatit celkem 208 080 Kč. Žalobce v námitce proti vydanému exekučnímu příkazu uvedl mj., že mu předmětná rozhodnutí ČIŽP nebyla nikdy doručena, tudíž nejsou vykonatelná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto námitkou vůbec nezabýval, a to s odkazem na § 162 odst. 2 DŘ.
6. Podle § 162 odst. 2 DŘ, pokud orgán veřejné moci, který uložil platební povinnost k peněžitému plnění v rámci dělené správy, není současně příslušný k vymáhání tohoto peněžitého plnění, předá příslušnému správci daně nezbytné údaje o uložení nebo vzniku této platební povinnosti, včetně stejnopisu rozhodnutí s vyznačením právní moci a přehledu předávaných rozhodnutí. Tyto údaje jsou předávány o peněžitém plnění, které nebylo dobrovolně uhrazeno do 30 dnů po marném uplynutí lhůty jeho splatnosti.
7. Citované ustanovení pouze popisuje pravidla spolupráce mezi orgány, ukládajícími platební povinnost, a orgány vymáhajícími, pokud se nejedná o tentýž subjekt. Tímto ustanovením není nijak dotčena ani řešena otázka zodpovědnosti vymáhajícího orgánu za splnění podmínek pro nařízení exekuce. Je to právě žalovaný jakožto správce daně příslušný k vymáhání, kdo je povinen zabývat se tím, zda jsou splněny podmínky pro nařízení exekuce. Žalobce správně poukázal na § 181 odst. 2 písm. a) DŘ, podle něhož správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky. Lze zmínit také např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.9.2016 č.j. 9 Afs 128/2016-39, podle něhož *dojde-li ke zrušení, změně či prohlášení nicotnosti rozhodnutí, na základě kterého bylo uloženo peněžité plnění v rámci dělené správy, náleží daňovému subjektu úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, z částky, která jím byla na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím uhrazena.* Jinými slovy, zodpovědnost správce daně

související s vydáním rozhodnutí nelze přenášet na kohokoliv jiného, a to ani v rámci dělené správy. Pokud se tedy žalovaný odmítl zabývat splněním zákonných podmínek pro exekuci (vykonatelností exekučního titulu) pouze s formálním poukazem na to, že podkladová rozhodnutí ČIŽP jsou opatřena doložkou vykonatelnosti, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a bylo proto soudem zrušeno bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

8. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Procesně úspěšný žalobce vynaložil 3 000 Kč za soudní poplatek a náklady právního zastoupení (2 úkony právní služby po 3 100 Kč, 2 x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci, sepsí žaloby, v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb.), když náklady právního zastoupení byly navýšeny o DPH, jíž je zástupce plátcem (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 15. února 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu